



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: THANH A HUONG, s. r. o.**, IČ: 25412515, se sídlem náměstí 9. května 319, 403 17, Chabařovice, zastoupené Mgr. Marií Huspekovou, daňovou poradkyní, se sídlem Husovo náměstí 8, 403 17, Chabařovice, proti **žalovanému: Celnímu úřadu pro Ústecký kraj**, se sídlem Hoření 3540/7A, 400 11, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 22. 1. 2015, č. j. 10220/2015-620000-42,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zástupkyně domáhala zrušení exekučního příkazu žalovaného ze dne 22. 1. 2015, č. j. 10220/2015-620000-42, jímž žalovaný podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb – Komerční banka, a. s. – k zaplacení nedoplatku ve výši 147.735 Kč, který se podle § 182 a § 183 daňového řádu zvyšuje o exekuční náklady 2.954 Kč na celkovou částku 150.689 Kč, a současně nařídil poskytovateli platebních služeb, aby po dobu trvání exekuce nevyplácel peněžní prostředky z účtu žalobkyně, neprováděl na ně započtení, ani s nimi jinak nenakládal, a to až do výše částky uvedené v exekučním příkazu. Námitku žalobkyně proti tomuto

exekučnímu příkazu žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 3. 2015, č. j. 10220-3/2015-620000-42, podle § 159 odst. 3 daňového řádu zamítl.

V žalobě žalobkyně namítala, že z rozhodnutí o námitce není zcela zřejmé, z čeho žalovaný dovodil existenci, resp. vykonatelnost exekučního titulu, a jak vyvrátil její tvrzení, že příkaz Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 2. 6. 2014, č. j. 8565/7.71/14/14.3., jímž byla žalobkyni uložena pokuta 340.000 Kč, není způsobilým exekučním titulem. Úředně ověřenou kopii sdělení oblastního inspektorátu ze dne 2. 10. 2014 k návrhu na určení neplatnosti doručení a k podání odporu proti příkazu nelze podle žalobkyně považovat za usnesení ve smyslu § 76 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně uvedla, že žalovaný sice mohl na základě zmíněného sdělení spekulovat, že oblastní inspektorát zřejmě návrh žalobkyně zamítne (což se následně stalo), ovšem rozhodně jím nemohl potvrdit ani vyvrátit tvrzení žalobkyně o nezpůsobilosti exekučního titulu. Žalobkyně poznamenala, že uvedené sdělení nebylo doručováno jí, ale Mgr. Marii Huspekové, a tak se žalobkyně s jeho obsahem seznámila až poté, kdy se z obsahu rozhodnutí žalovaného dozvěděla o jeho existenci.

Podle žalobkyně skutečnost, že je správce daně vázán exekučním titulem, jej nezavazuje povinnosti zkoumat, zda jsou řádně splněny věcné předpoklady pro nařízení exekuce, mezi které lze řadit i existenci exekučního titulu a jeho vykonatelnost. Žalobkyně s odkazem na § 150 odst. 3 správního řádu uvedla, že dne 25. 9. 2014 požádala oblastní inspektorát o prominutí lhůty k podání odporu a o její žádosti nebylo ke dni vydání exekučního příkazu rozhodnuto. Podle žalobkyně proto nelze učinit žádný závěr o tom, jaké účinky mělo podání odporu proti příkazu oblastního inspektorátu ze dne 2. 6. 2014 na existenci a vykonatelnost exekučního titulu. Žalobkyně z toho dovodila, že exekuční příkaz byl vydán přesto, že k jeho vydání nebyly splněny zákonem stanovené podmínky. Žalobkyně zdůraznila, že exekuční řízení není pokračováním řízení nalézacího, proto správce daně není oprávněn doplňovat výsledky předcházejícího řízení vlastními úvahami, jakkoli by jeho závěry ohledně výsledků řízení před oblastním inspektorátem byly pravděpodobné.

Žalobkyně dále uvedla, že je-li v souvislosti s nařízením exekuce poměřován zásah do práv dlužníka (omezení vlastnického práva) a zájem státu na řádném splnění povinnosti uložené rozhodnutím správního orgánu, je nutno současně vyzdvihnout, že vlastnické právo garantované čl. 11 Listiny základních práv a svobod je jedním ze základních práv subjektů a může být omezeno jen na základě zákona. Podle žalobkyně je základní podmínkou omezení vlastnického práva v rámci exekuce existence exekučního titulu, kterým může být podle § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu vykonatelné rozhodnutí stanovující peněžité plnění. S ohledem na omezenou možnost obrany dlužníka a zásah do jeho vlastnických práv již od okamžiku prostého doručení exekučního příkazu trvala žalobkyně na tom, aby při nařízení exekuce byly splněny všechny podmínky, neboť v případě nařízení exekuce na základě vadného exekučního titulu by došlo k nezákonnému zásahu do majetkových práv dlužníka. Žalobkyně poznamenala, že v jejím případě došlo přímo ke snížení jejího majetku, neboť exekvovaná částka byla z jejího účtu odepsána. Podle žalobkyně ani následné rozhodnutí oblastního inspektorátu, jímž byl návrh na prominutí zmeškání lhůty k podání odporu (prozatím nepravomocně) zamítnut, nemůže zpětně napravit omezení způsobené předčasným vydáním exekučního příkazu, neboť k zásahu do vlastnického práva žalobkyně již došlo. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že právo jednotlivce na respektování jeho vlastnického

práva převažuje nad zájmem státu na řádném splnění sankční povinnosti uložené rozhodnutím správního orgánu a ani skutečnost, že není vyloučeno, že její obrana proti uložení sankční povinnosti nebude úspěšná, nemůže zakrýt pochybení žalovaného při nařízení exekuce, neboť stát může při vynucování povinností postupovat pouze tak, jak mu zákon umožňuje.

Podle žalobkyně jí byla postupem oblastního inspektorátu znemožněna jakákoli procesní obrana proti rozhodnutí o uložení sankce za spáchaný správní delikt, přičemž k obraně proti postupu oblastního inspektorátu dosud nebyly vyčerpány všechny opravné prostředky, a proto jej nelze učinit předmětem žaloby. Žalobkyně zopakovala, že není podstatné, zda její obrana bude úspěšná, či nikoli. Zásadní je podle ní to, že došlo k zahájení exekuce na její majetek, ačkoli pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, a od žalobkyně bylo vynuceno plnění na základě příkazu oblastního inspektorátu, aniž bylo postaveno najisto, zda nebyl zrušen, resp. zda a kdy nastala jeho vykonatelnost.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že obdržel od oblastního inspektorátu v rámci tzv. dělené správy podle § 161 a § 162 daňového řádu ke správě placení peněžitého plnění příkaz ze dne 2. 6. 2014 s doložkou právní moci a vykonatelnosti, podle které příkaz nabyl právní moci dne 21. 6. 2014 a stal se vykonatelným dne 8. 7. 2014. Žalovaný odeslal dne 7. 8. 2014 a 19. 9. 2014 žalobkyni vyrozumění o nedoplatku, na která žalobkyně nijak nereagovala, nezpochybnila exekuční titul, ani výši nedoplatku, neinformovala žalovaného o probíhajícím řízení u oblastního inspektorátu a nevyužila ani institut posečkání podle § 156 daňového řádu. Žalobkyně neuplatnila ani žádné námitky k převodům přeplatků, které měla evidovány na svém osobním účtu u Finančního úřadu pro Ústecký kraj. Žalovaný podotkl, že teprve v námitce proti exekučnímu příkazu žalobkyně oznámila, že podala oblastnímu inspektorátu návrh na vyslovení neplatnosti doručení, který spojila s podáním odporu proti příkazu. Žalovaný před vydáním rozhodnutí o námitce obdržel od oblastního inspektorátu zmíněný návrh žalobkyně a jeho reakci, ze které je zřejmé, že oblastní inspektorát považuje příkaz za pravomocný a vykonatelný. Žalovaný zdůraznil, že mu oblastní inspektorát nesdělil, že by byl příkaz zrušen nebo nebyl vykonatelný. Žalovaný uvedl, že nezná podrobnosti ze správního spisu, který byl veden v řízení o správním deliktu, a neví, co předcházelo vydání předmětného příkazu, jaké kroky učinil oblastní inspektorát po vydání příkazu a po obdržení podání zástupkyně žalobkyně. Podle žalovaného však pouhý návrh na určení neplatnosti příkazu nemá žádný vliv na jeho vykonatelnost, tudíž mohlo být pokračováno ve vymáhání. Žalovaný závěrem odmítl tvrzení žalobkyně, že by daňová exekuce byla nařízena nezákonně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Na tomto místě soud předesílá, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 - 32, publ. pod č. 3381/2016 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, „[n]ámitka podle § 159 ... daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2014, není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 108 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Proto je žaloba ve správním soudnictví proti exekučnímu příkazu správce daně vydanému podle § 178 odst. 1 daňového řádu ve smyslu § 5 s. ř. s. přípustná, i když daňový subjekt námitku proti exekučnímu příkazu správce daně před podáním správní žaloby neuplatnil.“ Žalobkyně sice

v projednávané věci námitku proti exekučnímu příkazu podala a před podáním žaloby obdržela i rozhodnutí žalovaného o této námitce, nicméně žalobu v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu podala přímo proti exekučnímu příkazu.

Napadený exekuční příkaz žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Příkazem ze dne 2. 6. 2014, č. j. 8565/7.71/14/14.3., uložil oblastní inspektorát žalobkyni za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, pokutu ve výši 340.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Na tomto příkazu je vyznačena doložka, podle které nabyl právní moci dne 21. 6. 2014 a vykonatelnosti dne 8. 7. 2014.

Vyrozuměním o nedoplatku ze dne 7. 8. 2014, které bylo žalobkyni doručeno dne 17. 8. 2014, jí žalovaný sdělil, že dosud neuhradila peněžitá plnění 340.000 Kč uložené rozhodnutím č. j. 8565/7.71/14/14.3. se splatností do 7. 7. 2014, a upozornil ji na to, že pokud nezaplatí nebo nedoloží, že nedoplatek byl uhrazen, bude tento nedoplatek bez dalšího vymáhán daňovou exekucí, prostřednictvím soudu nebo soudním exekutorem. Vyrozuměním o nedoplatku ze dne 18. 9. 2014, které bylo žalobkyni doručeno dne 19. 9. 2014, jí žalovaný sdělil, že dosud v plné výši neuhradila peněžitá plnění 1.000 Kč a 340.000 Kč uložená rozhodnutím č. j. 8565/7.71/14/14.3. se splatností do 7. 7. 2014, a upozornil ji na to, že pokud nezaplatí nebo nedoloží, že nedoplatek byl uhrazen, bude tento nedoplatek bez dalšího vymáhán daňovou exekucí, prostřednictvím soudu nebo soudním exekutorem.

Na úhradu předmětného nedoplatku byly převedeny přeplatky žalobkyně evidované Finančním úřadem pro Ústecký kraj, který o této skutečnosti žalobkyni vždy vyrozuměl. Jednalo se o částky 66.016 Kč, 83.699 Kč, 34.291 Kč a 9.259 Kč.

Ve správním spisu je dále založen návrh žalobkyně ze dne 25. 9. 2014 na určení neplatnosti doručení příkazu ze dne 2. 6. 2014 zahrnující též odpor proti tomuto příkazu a sdělení oblastního inspektorátu ze dne 2. 10. 2014 ke zmíněnému návrhu žalobkyně, z něhož vyplývá, že oblastní inspektorát neshledal důvody pro vyhovění návrhu.

Dne 22. 1. 2015 vydal žalovaný žalobou napadený exekuční příkaz č. j. 10220/2015-620000-42, jímž nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně u Komerční banky, a. s., neboť žalobkyně nezaplatila nedoplatek vyměřený vykonatelným rozhodnutím ze dne 2. 6. 2014, č. j. 8565/7.71/14/14.3., který činil 147.735 Kč. Proti tomuto exekučnímu příkazu podala žalobkyně námitku, kterou žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 6. 3. 2015.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 178 odst. 1 daňového řádu „[d]aňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení „[v]ýrok exekučního příkazu obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1: a) způsob provedení daňové exekuce, b) výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, c) výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2, d) odkaz na exekuční titul.“ Podle § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu „[e]xekučním titulem je vykonatelné rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění.“

Žalobkyně v žalobě zcela správně poukázala na skutečnost, že exekuční řízení není pokračováním řízení nalézacího, nýbrž je řízením zcela samostatným, jehož předmět se od nalézacího řízení odlišuje. Před vydáním exekučního příkazu, jímž se exekuční řízení zahajuje, má správce daně povinnost posoudit, zda jsou splněny zákonné podmínky pro nařízení exekuce. Z citovaných ustanovení vyplývá, že základním předpokladem pro nařízení exekuce je exekuční titul ukládající povinnému subjektu zaplatit peněžité plnění v určité konkrétní výši. Správci daně přísluší povinnost zkoumat, zda exekuční titul není nicotný a zda je pravomocný a vykonatelný. Správce daně naopak v exekučním řízení není povolán k tomu, aby hodnotil správnost či zákonnost exekučního titulu nebo řízení, které jeho vydání předcházelo.

V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů, podle které „[p]rávní řád je založen na zásadě *presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej ... Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, publ. pod č. 1815/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 10. 2015, č. j. 2 Afs 140/2015 - 70, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Příkaz oblastního inspektorátu, jímž byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt ve výši 340.000 Kč, vydaný v režimu § 150 správního řádu, představuje správní akt, na nějž se zmíněná *presumpce správnosti* vztahuje. Podle názoru soudu současně platí, že pokud byla na předmětném příkazu řádně vyznačena doložka právní moci a vykonatelnosti, presumuje se nejen správnost samotného příkazu, nýbrž také správnost údajů o datu nabytí právní moci a vykonatelnosti. To znamená, že dokud nebyla doložka právní moci a vykonatelnosti z příkazu oblastního inspektorátu řádným procesním postupem odstraněna (zneplatněna), musí být předmětný příkaz považován za pravomocný a vykonatelný se všemi důsledky z toho vyplývajícími včetně možného nařízení exekuce podle § 178 daňového řádu.

Žalobkyně se tedy mýlí, pokud se domnívá, že samotným podáním návrhu na určení neplatnosti doručení příkazu, který podle názoru oblastního inspektorátu již nabyl právní moci, má za následek, že předmětný příkaz pozbývá vykonatelnosti nebo z jakéhokoli jiného důvodu přestává být relevantním exekučním titulem. Takové následky by mohly být spojeny teprve s rozhodnutím, jímž by oblastní inspektorát návrhu žalobkyně na určení neplatnosti

doručení předmětného příkazu vyhověl. Žádné takové rozhodnutí však před vydáním exekučního příkazu vydáno nebylo a oblastní inspektorát žalovanému navíc avizoval, že návrhu žalobkyně vyhovět nehodlá. Soud proto považuje příkaz oblastního inspektorátu za způsobilý (a nikoli vadný) exekuční titul a naprosto nesouhlasí s argumentací žalobkyně zpochybňující existenci podmínek pro vydání exekučního příkazu.

K námitce žalobkyně, že správce daně není oprávněn doplňovat výsledky předcházejícího řízení vlastními úvahami, jakkoli by jeho závěry ohledně výsledků řízení před oblastním inspektorátem byly pravděpodobné, soud podotýká, že je plně v kompetenci správce daně posoudit existenci, právní moc a vykonatelnost exekučního titulu a o těchto skutečnostech může uvážit zcela samostatně, pokud o nich již nebylo pravomocně rozhodnuto jiným orgánem (což v projednávané věci nebylo).

Poukazuje-li žalobkyně na intenzitu zásahu do svých práv a přednost ochrany vlastnického práva před zájmem státu na vymození uložené pokuty, soud konstatuje, že žalobkyni nic nebránilo v tom, aby okamžitě po doručení exekučního příkazu podala návrh na odklad exekuce podle § 181 odst. 1 daňového řádu s odůvodněním, že se domáhá neplatnosti doručení exekučního titulu. Tím by žalobkyně mohla zmírnit namítaný zásah do jejích práv. Skutečnost, že exekvovaná částka byla odepsána z účtu žalobkyně, je z hlediska projednávané věci nepodstatná, neboť se tak stalo v rámci řádně zahájené exekuce vycházející z pravomocného a vykonatelného exekučního titulu. Také námitky žalobkyně napadající sdělení oblastního inspektorátu ze dne 2. 10. 2014 i jeho předchozí postup shledal soud zcela irelevantními, podobně jako skutečnost, zda a kdy bylo zmíněné sdělení žalobkyni doručeno. Tyto skutečnosti jsou z hlediska způsobilosti exekučního titulu nepodstatné jednak s ohledem na nutnost oddělovat exekuční řízení od nalézacího a jednak proto, že podáním návrhu na určení neplatnosti doručení příkazu oblastního inspektorátu neztratil exekuční titul svou vykonatelnost, a tím spíše ji nemohl ztratit v důsledku sdělení, že oblastní inspektorát návrhu žalobkyně nevyhoví, a to bez ohledu na skutečnost, kdy o tomto návrhu reálně rozhodl.

Soud uzavírá, že žalovaný při zahájení exekuce nepochybil, neboť všechny zákonné podmínky byly splněny. Exekuční titul, na jehož základě byla exekuce nařízena, byl v daném okamžiku pravomocný (dnem 21. 6. 2014) a vykonatelný (dnem 8. 7. 2014) a žalovaný měl od oblastního inspektorátu informaci o tom, že se na jeho vykonatelnosti nic nemění. Soud tedy v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. května 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová